

ZLOPATIM SE KAO ZLOČINAC

28. nedjelja kroz godinu, C

Danas Pavao, govoreći o Gospodinu Isusu, veli: „*Za nj se ja zlopatim sve do okova, kao zločinac.*“ Nije lako govoriti o patnji. ^ini mi se da je ovdje ključna riječ onaj grčki prijedlog *syn*, što znači *s* ili *sa*. Govoreći o Kristu Isusu Pavao veli: „*Ako s njime umrijesmo, s njime ćemo i živjeti.*“ Duboki smisao našega života sadržan je u životu našega gospodina Isusa. Pogledajmo. Isus je govorio: „*Moja je hrana činiti volju moga nebeskog Oca... Ja uvijek činim što je njemu milo.*“ Konačno u najodsudnijem trenutku svoga života molio je: „*Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.*“ Eto, tu je sva mudrost Isusovog zemaljskog života: vršiti Očevu volju. Ako je to značilo zasluženi odmor u kući Marte i Marije, Isus se radovao. Ako je to značilo klicanje naroda, Isus je to prihvaćao, tako da je čak jednom prilikom rekao: „*Ako ovi zašute, kamenje će progovoriti!*“ Međutim, ako je njegova vjernost Ocu zahtijevala i prihvaćanje križa, Isus se nije izmicao.

Tako i Pavao. Radovao se on Božjim darovima i rastu Crkve. No u isto je vrijeme mnogo trpio: progonstvo, batine, šibe, kamenovanje, tamnice, pogibli od razbojnika... O duševnim patnjama govori u današnjoj poslanici. Bile su to patnje zbog tvrdokornosti mnogih pripadnika njegovog, židovskog naroda koji nisu prihvaćali Isusa Krista. Jednom je čak izjavio da bi htio i sam biti proklet, samo da se oni spase. Danas veli: „*Stoga sve podnosim radi izabranih, da i oni spasenje postignu.*“ Eto, Pavao je svoje poslanje živio tako da je sve prihvaćao iz Božje ruke i nekako sve to prikazivao za spasenje svojih sunarodnjaka.

Naš je put istovjetan. Prihvaćati život iz Božje ruke. To je jedini ispravni put, ali nije lak. A budući da to nije lako, mi pokušavamo izmudrovati nešto što nam više odgovara, sebi na pro-past. I u tome smo veliki umjetnici. Netko u svojoj ludosti proklinje Boga kada ga zadesi nesreća, rugajući se svakom smislu patnje i svakoj nadi vječnog spasenja.

Drugi, a tu smo većina nas, pokušavaju izbjeći patnje i nevolje stvarajući svoj kršćanski put po vlastitom receptu. Tako na primjer kad je nekome teško prihvatiti svoga bračnog druga onda možda pribjegava „dobrotvornim akcijama“ i aktivnostima u Crkvi ili u društvu i tako zaboravlja na Pavlovu pouku kako „*muž vjernik posvećuje ženu nevjernicu i žena vjernica posvećuje muža nevjernika*“. Kad je čovjeku teško vršiti svoje redovne dužnosti, prihvaćati nevolje koje mu život donosi, onda, da bi umirio vlastitu savjest i da bi se k tome smatrao Kristovim učenikom koji puno trpi, bira križeve i križiće po vlastitoj mjeri: postove, hodočašća, aktivnosti na nekom humanitarnom polju, u župskim aktivnostima, u organizaciji društvenog i vjerskog života.

A sve bi trebalo biti tako jednostavno. Prihvaćati sebe i one oko sebe. Prihvaćati i zdravlje i bolest, i priznanje i odbacivanje, i svoje slabosti i još više silne Božje darove. I zahvaljivati Bogu i za kruh svagdanji i za život koji nam se udostojao dati, za ovaj moj, sadašnji i neznatni život. Strpljivo, s predanjem, odanošću, vjerom u Boga i s ljubavlju. Eto, samo to. Sve drugo može biti tek izraz tog osnovnog stava. Jer je blagoslovljen život koji je Božji dar i blagoslovljena je patnja udružena s patnjama Isusa Krista.

Zvonko Pažin